

kunne nægte Finantsloven og gjennem Nægtelse af Statternes Opkrævning skulde kunne fremtvinge en Regjeringsforandring. Det er ogsaa Noget, der fremgaaer af Ordføreren paa den lovgivende Rigsforsamling, Kriegers, Udtalelser, der bleve oplæste forleden Dag. Krieger søjede den Gang til nogle Ord, som tydelig vise, at han i Virkeligheden havde Betænkelighed ved denne Skatnægtelsesret, men at han trostede sig med, at der ikke i Pragis vilde blive Brug derfor, idet Rigsdagen efter hans Mening havde andre Midler til at sætte sin Villie igjennem, saa at den ikke behøvede at ty til et saadant Middel som at nægte Finantsloven. Men at man den Gang gik ud fra, at Rigsdagen skulde have en saadan Ret, det nærer jeg som sagt ikke den mindste Tvivl om; det var den almindelige Opfattelse den Gang, og jeg er ikke bleven gammel nok endnu til, at jeg har glemt mine Ungdomserindringer. Jeg betviuler altsaa ikke, at dette for saa vidt er en konstitutionel Ret, men nu gjælder ogsaa her det Samme, som jeg før sagde, at Rettigheder medføre Forpligtelser, og at overhovedet i hele denne Sære kommer det saa overordentlig meget til at bero paa den Maade, hvorpaa man bruger sine Rettigheder, hvilken Betydning de overhovedet faae. Om Kongen lige overfor en Rigsdag eller et enkelt Thing, der tilkjendegiver sin absolute Uentghed med en Regjering, skal stifte Regjering, om han skal gjøre det for at fremme det Heles Vel, hvilke Beslutninger han skal tage, naar Rigsdagen stiller sig paa en saa overordentlig Maade, at den forkaster Finantsloven o. s. v., ja, det antager jeg, maa komme an paa, hvorledes Kongen i sin ophøiede Stilling mener at burde dømme om, hvad der er til sandt Held og Lykke for Landet. Og jeg vil sige, at det er ganske naturligt om en Konge kan sige: I ville have mine Raadgivere bort! I og før sig anser jeg det for at være saare magtpaaliggende, at mine Raadgivere og I kunne enes, men Betingelsen for, at jeg kan imødekomme Eders Ønsker, ja det er, at jeg da maa have Sikkerhed for, at naar jeg har gjort det, I da ere i Stand til at kunne komme frem med noget Positivt, ja nogen Sikkerhed for at Samfundet, Staten, Landets Vel bliver varetaget tilbørligt. Naar en Rigsdag vilde indskrænke sig til kun at nægte Finantsloven og Statterne i ganske særlig overordentlige Tilfælde, hvor i Virkeligheden det af den almindelige fornuftige Mening anerkjendtes, at Rigsdagen, om jeg saa maa sige næsten er drevet til Fortvivlelse og kun har tilbage at bruge saadanne Nødmidler, da vil det gjøre sin

Virkning. Men bruger man et saadant Middel i Utide, ja saa forskjertser man derved dets Virkning, thi saa har man benyttet sin Ret paa en urigtig Maade, og det fremkalder Pligter paa anden Side. Disse Betragtninger have efter min Opfattelse deres store Betydning, naar man spørger, hvorledes man skal stille sig overfor § 49. Jeg har ikke taget i Betænkning at foreslaa saadanne Forandringer deri, at man derigjennem kom til at borttage en Fristelse til at misbruge det konstitutionelle Middel, som bestaar i Finantslovnægtelse og Skatnægtelse. Jeg har ikke taget i Betænkning at foreslaa sat ind i Grundloven Bestemmelser, som stemme med, hvad der efter min Opfattelse maa siges at være den rigtige og naturlige Afgjørelsesmaade, naar noget Saadant indtræder — hvad der jo er Forudsætningen — som at Finantsloven ikke bliver færdig, eller at den forkastes af Thingene, og jeg skal herom kun sige, hvad jeg udtalte, da jeg indbragte Forslaget, at det Naturlige og Rigtige er jo dette, at en Nægtelse af Finantsloven ikke bør kunne føre til, at det hele Statsmaskineri gaar i Staa. Hvad er et Budget, hvad er en Finantslov? Er det i Virkeligheden Hjemmelen til at afholde de Udgifter, til at foretage de og de Foranstaltninger? Ja, det er den formelle Hjemmel dertil, men ikke i Virkeligheden den reelle. Det er en Pligt for Styrelsen at holde vedlige den hele Mechanisme; i mangfoldige Tilfælde kan Styrelsen jo endog gjennem Lovmaal og Dom tvinges til at betale Penge i den Retning. Og som det er Styrelsens Pligt at sørge for at det hele Maskineri ikke gaar i Staa, saaledes er det ogsaa Folkerepresentationens Pligt at agte det Bestaaende. De Love og de Institutioner, som den rette Myndighed, Lovgivningsmagten, Kongen eller hvem det nu er, en Gang har etableret, have Krav paa at blive bestaaende, at blive opretholdte, saaledes som det var Meningen, indtil alle rette Bedkommende blive enige om noget Andet. Og denne Grundsaetning bør ogsaa komme til Anvendelse, naar der er Spørgsmaal om Bevillinger, om Afholdelse af Penge. Naar noget Extraordinært indtræder, som at Finantsloven ikke kan komme i Stand, kan det have til Følge, at hvad der ligger udenfor de bestaaende Love, hvad der udkræves af Nødt, det faar at hvile indtil, alle Bedkommende kunne blive enige, men hvad der en Gang er vedtaget, det maa opretholdes. Det meget ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) mente, at Sagen maaste kunde være ordnet simplere og naturligere derved, at man bemyndigede